

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 30.06.1986, sp. zn. 6 Cz 35/86, ECLI:CZ:NS:1986:6.CZ.35.1986.1

Číslo: 6/1988

Právní věta: Při výpočtu poměrné části stabilizačního příspěvku poskytnutého pracovníkovi podle dohody s organizací, kterou má vrátit při nesplnění svého závazku setrvat u organizace po sjednanou dobu, je třeba nejprve zjistit částku připadající na jeden měsíc z dohodnutého příspěvku, tu pak násobí počtem měsíců skutečného trvání pracovního poměru v rámci závazku a výsledek odečíst od poskytnutého příspěvku.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 30.06.1986

Spisová značka: 6 Cz 35/86

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náborový příspěvek, Pracovní poměr

Předpisy: 4/1977 Sb. 99/1963 Sb. § 6

§ 120 odst. 1

§ 153 odst. 1

§ 219

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalující organizace se domáhala vydání rozsudku, jímž by žalovanému bylo uloženo zaplatit jí 1165,- Kčs a s příslušenstvím,. Uvedla zejména, že dne

14. 10. 1981 uzavřela se žalovaným dohodu, v níž se zavázala vyplatit žalovanému stabilizační příspěvek 5000,- Kčs, a to ve dvou splátkách tak, že 3000,- Kčs mu poskytne při nástupu ze základní vojenské služby a 2000,- Kčs po odpracování 2 let ze sjednané doby. Žalovaný se zavázal setrvat v pracovním poměru jako strojní zámečnický dělník nejméně po dobu 3 roků od skončení základní vojenské služby, popřípadě vrátit poměrnou část poskytnutého stabilizačního příspěvku, pokud by pracovní poměr skončil před uplynutím sjednané doby, s výjimkou případů, kdy povinnost k vrácení podle předpisu zaniká. Žalovaný obdržel částku 3000,- Kčs, pracovní poměr mu skončil k 31. 7. 1983, avšak odmítl vrátit poměrnou část příspěvku.

Městský soud v Brně rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalující organizaci 1165,- Kčs s 3 11547d 25. 11. 1983 do zaplacení a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Poměrnou část příspěvku, kterou je žalovaný povinen vrátit, stanovil částkou odpovídající

tomu, že žalovaný obdržel 3000,- Kčs, odpracoval 22 měsíců a svůj závazek nesplnil v rozsahu 14 měsíců ($3000 : 36 \times 14$).

K odvolání žalovaného krajský soud v Brně svým rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Ztotožnil se skutkovým i právním závěrem obsaženým v rozhodnutí napadeném odvoláním. Zdůraznil, že poměrnou částí stabilizačního příspěvku je třeba rozumět poměrnou část příspěvku již poskytnutého a vyplaceného, v projednávané věci tedy ve výši 3000,- Kčs.

Nejvyšší soud ČSR rozhodl o stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSR, tak, že uvedenými rozsudky soudů obou stupňů byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Soudy obou stupňů posoudily projednávaný případ podle výnosu federálního ministerstva hutnictví a těžkého strojírenství z 30. 12. 1977 č. 4/1977, o poskytování stabilizačního příspěvku dělníkům vybraných hutnických a strojírenských profesí po skončení vojenské základní služby (jehož vydání bylo oznámeno v částce 3/1978 Sb.) Nezabývaly se však tím, zda se tento výnos vztahuje na daný případ vzhledem k přesně vymezené osobní působnosti.

Žalující organizace měla přejít z resortu federálního ministerstva elektrotechnického průmyslu, jež bylo zřízeno k 1. 1. 1980. Federální ministr elektrotechnického průmyslu vydal 30. 6. 1980 pod č. j. 011635/80 opatření, jímž stanovil platnost resortních předpisů a aktů hospodářského řízení vydaných federálním ministerstvem hutnictví a těžkého strojírenství i pro organizace přebírané z tohoto resortu do resortu federálního ministerstva elektrotechnického průmyslu, a to až do doby vydání nových předpisů.

Zmíněný výnos č. 4/1977 obsahoval ustanovení § 2 odst. 2, podle něhož skončí-li pracovní poměr před uplynutím doby sjednané v pracovní smlouvě, je pracovník povinen vrátit poskytnutý stabilizační příspěvek v částce odpovídající době nesplnění závazku, o kterou bylo zkráceno sjednané trvání pracovního poměru (s výjimkou případů tam dále uvedených).

Z hlediska tohoto ustanovení bylo nutno objasnit, po jakou dobu měl žalovaný setrvat v pracovním poměru a u žalující organizace na základě dohody ze dne 14. 10. 1981, v níž bylo použito formulace „nejméně po dobu 3 roků“ (§ 1 odst. 1 uvedeného výnosu). Při výpočtu poměrné části stabilizačního příspěvku, kterou má pracovník vrátit, bylo třeba nejprve zjistit částku připadající na jeden měsíc z příspěvku dohodnutého, tu pak násobit počtem měsíců skutečného trvání pracovního poměru v rámci závazku a výsledek odečíst od příspěvku poskytnutého. Tímto způsobem se totiž vezme v úvahu jak stabilizační příspěvek poskytnutý, tak i sjednaný příspěvek, dohodnuté trvání pracovního poměru i jeho skutečné trvání a tím také doba, po kterou bylo rozhodnuté trvání pracovního poměru zkráceno (posuzování dohody organizace a pracovníka jako celku).

V projednávané věci soudy při výpočtu nepřihlížely k příspěvku dohodnutému a postupovaly tak, jako by závazku žalovaného setrvat v pracovním poměru po dohodnutou dobu odpovídala pouze částka 3000,- Kčs.

Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že soud prvního stupně v projednávané věci porušil zákon v ustanoveních § 6, § 120 odst. 1 a § 153 odst. 1 o. s. ř., odvolací soud navíc i v ustanovení § 219 o. s. ř., a to oba ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 2 výnosu federálního ministerstva hutnictví a těžkého strojírenství ze dne 30. 12. 1977 č. 4/1977.